

΄Η το κράτος ή εμείς.

Απρίλιος 2017. Αφίσα του antifa negative για την ελληνική προκλητικότητα που κολλήθηκε σε χίλια κοινότητα στο κέντρο της Αθήνας. Την περαιτέρω διάδοσή της ανέλαβε το δελτίο ειδήσεων του STAR, με τον πρών πράκτορα κ. Καλεντερίδη να πάραινε την ΕΥΠ και την εισαγγελία να ασχοληθούν με το πολύ σοβαρό ζήτημα της φιλο-τουρκικής προπαγάνδας 'εντός των τειχών'.

Απρίλιος 2017. Βραδινή βόλτα του antifa negative στο Γαλάτσι

Οι εσωτερικές μας συζητήσεις για το κράτος στις αρχές του 2015 έβγαλαν σε τέσσερις λίγο-πολύ άχοντες τους οποίους παρουσιάζουμε στο 0151 σε ξεχωριστά κείμενα. Στο πρώτο κείμενο πιαστήκαμε από την κλασική επωδό «το κράτος δεν υπάρχει» και αναδείξαμε πολιτικές συγκυρίες όπου βλέπει κανείς/καμιά τις συνέχειες του ελληνικού κράτους απέναντι στα ζητήματα των μειονοτήτων/εσωτερικών του εχθρών. Έτσι, μπροστά στην δήθεν ανυπαρξία του κράτους εμείς είπαμε πως βλέπουμε τη συνέχεια του. Στο δεύτερο κείμενο γράψαμε πως το κράτος είναι η ιστορία των σχέσεων του, των εσωτερικών του συγκρούσεων, των δεσμών αίματος και των λυκοφιλιών του. Το παράδειγμα που πρόσφερε στην επικαιρότητα τότε ήταν ο περίφημος 'διαχωρισμός κράτους-εκκλησίας'. Γράψαμε εκεί πως η βαθιά ιστορική, ιδεολογική και υλική συσχέτιση κράτους και εκκλησίας θέτει τη φιλελεύθερη πρόσληψη του κράτους ως ουδέτερου μηχανισμού που εξασφαλίζει δικαιώματα και επιβάλλει φόρους πέραν της πραγματικότητας και συνεπώς άχροπου. Στο τρίτο κείμενο προσπαθώντας να θίξουμε το ενδιάμεσο μεταξύ κρατικού και κοινωνικού, αναφερθήκαμε στους διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς (τον παλιό καλό συνδικαλισμό αλλά, κυρίως, τις σύγχρονες Μ.Κ.Ο.) και την κρατικοποίηση του κοινωνικού μέσα από τον ιδεολογικό θρίαμβο των φιλελεύθερων σχημάτων σκέψης. Τα παραπάνω τρία κείμενα έθιγαν πλευρές συζητήσεων και πρακτικών που συνάντησαν και ο δική μας γενιά συγκεκριμένα όταν κλήθηκε να τοποθετηθεί απέναντι στο κράτος. Σε εκείνες τις εσωτερικές συζητήσεις για το κράτος ο τελευταίος άχοντας που μας έμεινε στα χέρια ήταν 'τι είμαστε εμείς' ως κάποιοι από τους απέναντι από το ελληνικό κράτος.

Υπάρχουν δύο τρόποι να απαντήσουμε αυτό το ερώτημα. Ο πρώτος, να δούμε τι είμαστε εμείς εμπειρικά. Και να βγάλουμε συμπεράσματα από αυτό, γενικεύοντάς τα με πολιτικό τρόπο. Ο δεύτερος, να δούμε πως περιγράψαμε ως τώρα αυτό που έχουμε απέναντι μας, το ελληνικό κράτος δηλαδή, και έτσι να καταλάβουμε τι δεν είμαστε εμείς και άρα τι είμαστε τελικά. Ο εμπειρικός τρόπος ήταν ο πρώτος με τον οποίο μάθαμε να μιλάμε. Είμαστε γυναίκες και άντρες, πούστηδες, στρέιτ και μπάι, δεύτερος και τρίτης γενιάς, που όλοι/ες όμως ζούμε στον ελληνικό βούρκο, κυρίως απ' τη δεκαετία του '90 και μετά. Σπουδάζουμε και δουλεύουμε σε χάλια δουλειές, κακοπληρωμένες. Δεν οργανωθήκαμε, ωστόσο, γύρω από αυτές τις ταυτότητές μας, μολονότι τις πολιτικοποίησαμε κι αυτές. Αυτό που μας συνέδεσε σε μια συνέλευση είναι η αυτόνομη πολιτική μας οργάνωση. Τι σημαίνει αυτόνομη πολιτική οργάνωση; Συμφωνούμε σε κάποια πολιτικά μίνιμουμ και προσπαθούμε να φτιάξουμε μια άποψη για να καταλαβαίνουμε τι μας γίνεται. Οργανωνόμαστε έχω από κόμματα και κράτος. Βρισκόμαστε σε εβδομαδιαίες συνελεύσεις, συζητάμε και συν-αποφασίζουμε μέσα στα πλαίσια μιας αίσθησης αυλλογικής δέσμευσης και ευθύνης. Χρηματοδοτούμε αυτά που εκδίδουμε από την τσέπη μας. Απέναντι στη λογική των ευκαιριακών συναντήσεων ομάδων ή ατόμων, μαζεύομαστε τακτικά, συζητάμε, ποιράζουμε ευθύνες και αναστοχαζόμαστε πάνω σε αυτά που κάνουμε και γράφουμε, προσπαθούμε οι ιδέες μας να γίνονται κτήμα συλλογικό και να δοκιμάζονται στον δρόμο, στα σπρέι, στις αφίσες και γενικότερα στις προσπάθειές μας να καταλάβουμε τον δημόσιο χώρο με τις ελάχιστες μας δυνάμεις.

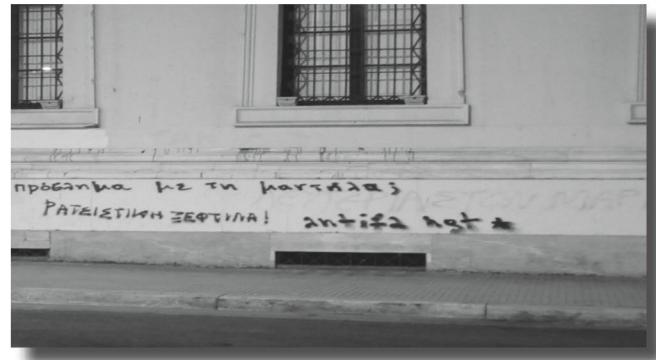
Στα παραπάνω κείμενα, όπου μιλάμε για τις πολιτικές του ελληνικού κράτους απέναντι στους ξένους, τις μειονότητες, τους gay κ.τ.λ., αναγνωρίζουμε τους εαυτούς και τις εαυτές μας, στην πλευρά όσων τρώνε τη βία του ελληνικού κράτους. Κινητοποιήσαμε, λοιπόν, για όλα αυτά τα κείμενα το εργαλείο της κριτικής αντεθνικής προσέγγισης της ιστορίας, δίπλα στη βιωματική μας πραγματικότητα. Για να το κάνουμε αυτό όμως χρειάστηκε πρώτα απ' όλα να αναγνωρίσουμε

πως η "ιστορία" όπως γράφεται κι αναπαράγεται, δεν είναι αντικειμενική, αλλά έχει κάθε φορά πολιτικές χρήσεις. Απέναντι σ' αυτήν την ιστορία, εμείς προτάσσουμε μία ιστορία από αυτόνομη σκοπιά. Κοιτάμε στο παρελθόν, εμβαθύνουμε την επεξεργασία των βιωμάτων του παρελθόντος και κατανοούμε την δική μας ιστορική τοποθέτηση, βλέποντας προς τα κινήματα και τους ανθρώπους που αναγνωρίζουμε ως κοινωνικούς-πολιτικούς μας προγόνους. Έτσι, αναζητούμε, εμπνεόμαστε και προσανατολίζόμαστε σε μια ιστορία της ετερότητας.

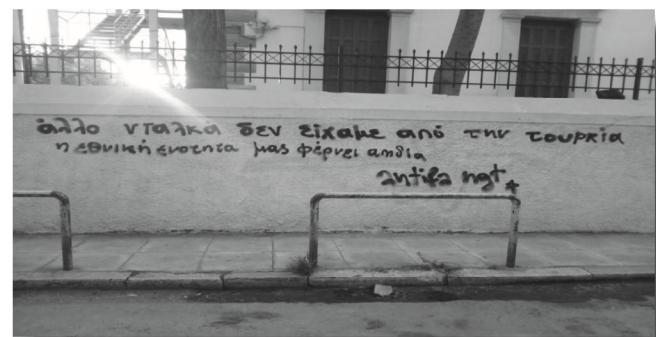
Πιάνοντας τώρα το νήμα ανάποδα. Διαβάζοντας τι έχουμε γράψει ως τώρα για την ιστορία και τις θέσεις του ελληνικού κράτους απέναντι στους ξένους του, για τις στιγμές κρατικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας, κ.ο.κ., το ποια είναι η στάση μας απέναντι στον αντίπαλο μας εύκολα οδηγεί στις βασικές μας θέσεις.

Το σημείο εκκίνησης για μας ώστε να καταφέρουμε να τοποθετήσουμε τους/τις εαυτούς/ές μας στην πραγματικότητα υπήρξε –και συνεχίζει να υπάρχει, να συντηρείται και να μας συντηρεί– ένας συμπαγής αντικοινωνικός, και ακόμα καλύτερα, ανθελληνικός, αντιφασιστικός προσανατολισμός. Ένας αντιφασισμός που βλέπει αυτή την κοινωνία και το κράτος της σαν ένα ρατσιστικό παγόβουνο, με τους ναζί να φιγουράρουν στην κορυφή του. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός επιτίθεται στους οργανωμένους φασίστες, αλλά πως θα μπορούσε να ήταν αντιφασισμός αν δεν εναντιωνόταν στο ίδιο το παγόβουνο: την ελληνική κοινωνία και το κράτος της, τις γενεσιουργούς πηγές, δηλαδή, και τις ιστορικές φωλιές από όπου ξεμυτίζουν (και ξεμύτιζαν πάντοτε) οι φασίστες; Δε θα ακούσετε ποτέ από μας έτσι να μιλάμε για παραπλανημένους λαουτζικούς, φασίστες λόγω κρίσης και λοιπές αριστερές κλάψες. Γιατί όταν λέμε 'ενάντια σε κοινωνία και κράτος', δεν διαχωρίζουμε τα κόμματα από τους ψηφοφόρους τους, δεν θέλουμε να ακούμε για 'καλό κράτος', δεν θέλουμε να έχουμε καμία σχέση μαζί τους, σε οποιαδήποτε μορφή κι αν εμφανίζονται: ΜΚΟ, 'λαϊκές επιτροπές', φτηνοί συνδικαλιστικοί μηχανισμοί κτλ.

Για να τηρήσουμε τις παραπάνω θέσεις, δεν πιστεύουμε ότι πρέπει να τις ενσωματώσουμε σε κάποιο γενικότερο απελευθερωτικό όραμα. Γενικά, δεν τρεφόμαστε από ψευδαισθήσεις ουτοπικών οραμάτων, αταξικών κοινωνιών κ.τ.λ. Έχουμε το μιαλό μας στο εδώ και τώρα. Κρίνουμε μια κοινωνία στο σήμερα και με βασικό κριτήριο το πώς φέρεται στους ξένους της. Αυτό στοιχειοθετεί και την ευθύνη της ελληνικής κοινωνίας. Πώς δίπλα, μπροστά, πίσω από το κράτος της –δεν έχει σημασία– απολαμβάνει ότι οι μετανάστες σε αυτό τον τόπο βρίσκονται σε έναν διαρκή μαραθώνιο, για την συγκέντρωση των ενσήμων, του ελάχιστου εισοδήματος και την εύρεση εργασίας. Απολαμβάνει και συμμετέχει στην υποτίμηση των μεταναστών, στο ρατσιστικό κυνήγι. Πώς αλλιώς θα συντηρούταν η ανισότητα μισθών, οι σκατά συνθήκες εργασίας και η ίδια η παρανομοποίησή τους; Πώς αλλιώς θα ανοικοδομούταν η μισή ελλάδα στα 90s και στις αρχές των 00s χωρίς να πιούνε το αίμα των αλβανών που δουλεύανε για τρεις και εξήντα; Πώς αλλιώς θα κυκλοφορούσε με τα τζιπ της η τιμημένη αγροτιά –που τώρα κατεβαίνει στους δρόμους με πανό «Εξω οι Ρότοιλντ από την ελλάδα»– αν δε πλήρωνε τους πακιστανούς εργάτες γης με φραγκοδίφραγκα και πιστολιές; Και το ζήτημα δεν τελειώνει εδώ, βέβαια. Μιλάμε για την ίδια κοινωνία και τις παραδοσιακές αξίες της, τις πατριαρχικές και ομοφυλικές δομές της, τον πάγιο ρατσισμό ενάντια σε κάθε τι διαφορετικό, τον αντι-τσιγγανισμό, κ.ο.κ. Αντικοινωνικός antifa πυρήνας, ναι, για όσο αυτή η κοινωνία είναι αυτή που είναι. Ενάντια στον θείο που έχει πρόβλημα με τους 'ποντούδες' και τη μαμά που έχει πρόβλημα με τις 'ξένες', ενάντια στο αφεντικό που 'χει πρόβλημα να προφέρει

Πρόβλημα με τη μαντήλα; Ρατσιστική Ξεφτίλα!
Παρέμβαση στο negative στο κέντρο της Αθήνας και την πλατεία Αμερικής.

Άλλο νταλκά δεν είχαμε από την Τουρκία, η εθνική εινότητα μας φέρνει απδία
Παρέμβαση στο negative στα Εξάρχεια.

τα αλβανικά ονόματα και ενάντια στο συνάδελφο στη δουλειά που το μυαλό του έχει πήξει από το σκουπιδαριό των αντισημιτικών θεωριών συνωμοσίας που πιστεύει. Ενάντια στους επαναστάτες που ετοιμάζουν εξέγερσεις με ελληνικές σημαίες και ενάντια σε μπάτσους, δικαστές, παπάδες και το κλασικό φασισταριό που ορκίζεται στο ελληνικό κουρελόπανο. Ενάντια στον όχλο που αυθόρμητα κυνηγάει ξένους με κάθε αφορμή και ενάντια στο κράτος που οργανώνει όχλους.

Μετά από αυτά λοιπόν καταλήξαμε πως δεν είπαμε μεταξύ μας διατάξιμα τόσο περίπλοκο, παρά μόνο τα βασικά: να μη σπάμε το κεφάλι μας για την πρεσοτιμασία κάποιας νεφελώδους επανάστασης. Να οργανωνόμαστε αυτόνομα και μακριά από λέξεις που τελειώνουν σε -ισμός. Για να συνοψίσουμε και για να ξέρουμε και εμείς που βαδίζουμε, είπαμε να φτιάξουμε απλά μια δική μας μονάδα μέτρησης: την εναντίωση σε κάθε τι ελληνικό, όπως το περιγράψαμε. Και φτιάξαμε μια απλή κλίμακα να την υποστηρίζει: από το 0, που είναι ο φασιστές, μέχρι το 100, δηλαδή το να λες τα αντίθετα από τον όχλο και το ντόπιο Υπουργό Εξωτερικών. Είναι απλό!

Είμαστε αισιόδοξοι στη βούληση, αισιόδοξοι σε σχέση με την πραγματικότητα. Αυτή η διάθεση είναι απόρροια της ενασχόλησής μας με το έγκλημα των εγκλημάτων. Μια παραξενία του antifa negative; Οπωδήποτε! Για εμάς η εναντίωση στον αντισημιτισμό πρέπει να αποτελεί το αφετηριακό στοιχείο κάθε μεταπολεμικού αντιφασισμού. Η σημασία της σύλληψης και της εκτέλεσης του Ολοκαύτωματος –δηλαδή της εξόντωσης δικαστηριακών εβραίων επειδή γεννήθηκαν εβραίοι με γερμανική πρωτοβουλία και ευρωπαϊκή συνέργεια– δεν περιορίζεται ούτε στην κορύφωση της μοντέρνας εποχής ούτε στη διακοπή του πολιτισμού, ούτε στη γερμανική völkisch ιδεολογία και τον φυλετικό αντισημιτισμό· για να προχωρήσουμε σε μια βαθύτερη κατανοησή του οφείλουμε να κοιτάξουμε τη συνεισφορά του δυτικού πολιτισμού σε αυτό και να αποσαφνίσουμε με ποιούς τρόπους η παρακαταθήκη του τροφοδοτεί τον τωρινό κόσμο στη βάση του. Το γεγονός ότι συνέβη το Ολοκαύτωμα μας θέτει ένα μεγάλο ζήτημα. Να αντιπαρατεθούμε με την κληρονομιά του. Έτσι, για αρχή, κάθε θεωρητική ή κριτική κατασκευή που δεν το απέτρεψε, που δεν το πρόβλεψε, που δεν εξασφάλιζε μονομερώς πως δεν θα ξαναγίνει, είναι μια ελλειμματική κατασκευή και πειτέται στον κάλαθο των αχρήστων. Δε μας κίνησαν ποτέ το ενδιαφέρον όλα αυτά τα ερμηνευτικά κλειστά διαλεκτικά σχήματα, που απαντούν σε κάθε ερώτηση που μπορεί να υπάρξει, πολλές φορές πριν καν αυτή διατυπωθεί, και που (ιστορικά) φάνηκε πόσο απέτυχαν. Το Ολοκαύτωμα, θέτοντας το ζήτημα της ιδιαιτερότητας της αντισημιτικής ιδεολογίας, κατέληξε να ξεπερνά κάθε γεγονός και κάθε αναλυτικού σχήμα που μας προτάθηκε: Ποιο από όλα αυτά τα δαιδαλώδη σχήματα μας εξήγησε τη διαχρονικότητα και διαταξικότητα του μίσους αυτού, ποιο εξήγει την ύπαρξη του σε κάθε πολιτικό χώρο και γεωγραφικό μήκος και πλάτος; Ποιο από όλα αυτά στο κάτω-κάτω απάντησε επαρκώς στην ερώτηση “γιατί οι εβραίοι;” και μίλησε για την μοναδικότητα αυτού του μίσους; Ο αντισημιτισμός, εξάλλου, πλην της διαχρονικής του επιμονής και επιτυχίας και της κατάληξής του στα κρεματόρια, κατά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, έχει ένα ακόμα στοιχείο, την εξεγερσιακότητα του, με την οποία αυτό-συστήνεται και πάει πακέτο. Η εξεγερσιακότητα αυτή έχει να κάνει με κάποιου είδους φαντασιακού της δύναμης, η οποία αποδίδεται στους εβραίους, που θεωρούνται πως συγκροτούν μια υπερβολικά ισχυρή, αφηρημένη, άυλη παγκόσμια μορφή εξουσίας, η οποία κυριαρχεί στον κόσμο. Δεν υπάρχει τίποτα το παρόμοιο με αυτή την ιδέα στον πυρήνα άλλων μορφών ρατσισμού: ο ρατσισμός σπανίως συγκροτεί ένα ολόκληρο σύστημα με το οποίο επιδιώκει να εξηγήσει τον κόσμο ενώ ο αντισημιτισμός

η ταύτιση των εβραίων με τις τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο είναι μια αντίληψη που μοιράζεται τόσο ο δεξιός όσο και ο αριστερός αντισημιτισμός. είναι δικό μας στοίχημα να την αντιμετωπίσουμε στα μυαλά αλλά και στο δρόμο. Εδώ, μια μίνι παρέμβαση της συλλογικότητας σε νεοναζί σύνθημα στην οδό Μαυρομιχάλη.

από την άλλη πλασάρεται ως μια κριτική του κόσμου, μια πρωτόγονη και πλίθια μεν, αλλά κριτική της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Αυτήν η ψευδο-χειραφετησιακή διάσταση κάνει την εμφάνιση της συχνά-πυκνά στους κόλπους της αριστεράς και της δεξιάς στην ελλάδα, καθώς και σε όλες τις λαϊκές αυθόρυμπες "διαμαρτυρίες".

Η ελληνική κοινωνία και το κράτος της έχουν το δικό τους μερτικό μέσα σε αυτή την ιδεολογία του μίσους και έχουν ξεζουμίσει κάθε όφελος που θα μπορούσαν να έχουν –ιδεολογικό και υλικό. Από την 'επανάσταση' τους, το 1821, που τόσες φορές μας είπαν στα σχολεία και άλλες τόσες μας κρύψανε πόσους αθώους αλλόθρησκους είχε ως θύματα, μέχρι την κατάληψη της Θεσσαλονίκης και την αρπαγή των περιουσιών εκείνων που στάλθηκαν στα στρατόπεδα εξόντωσης, ο ελληνικός ιμπεριαλισμός πάτησε πάνω σε σφαγές και διώξεις εβραίων. Και η εθνική συνοχή, ταυτόχρονα με αυτόν, χτίστηκε λιθαράκι-λιθαράκι δίπλα στη χρονιμότητα αυτού του ιδιαίτερου μίσους. Βρίσκουμε, έτσι, αυτονότητη την εναντίωση στον ελληνικό αντισημιτισμό –και τη μοντέρνα, αντισιωνιστική εκδοχή του– ιδιαίτερα για τον καθένα που

ισχυρίζεται πως βλέπει τα πράγματα σήμερα από μια αντεθνική σκοπιά. Η συμπαράσταση μας, κατ' επέκταση, στις εβραϊκές κοινότητες της χώρας, δεν θα έπρεπε και ούτε μπορεί να βασίζεται σε κάποια κοινότητα συμφερόντων με τους διωκόμενους αυτού του μίσους. Στην ελληνική προεργασία κάθε πογκρόμ, η τοποθέτησή μας είναι αξιακή, είναι η στάση στο δίλημμα που τίθεται μπροστά στον καθένα και την καθεμιά, το δίλημμα "γουρούνι ή άνθρωπος".

Τα παραπάνω εξηγούν με λίγα λόγια τι σημαίνει **antifa negative** και πως κατέληξε στις 'παράξενες' θέσεις του. Εξηγούν επίσης τους διάφορους λόγους και τρόπους που αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας τοποθετημένους συλλογικά και αυτόνομα απέναντι στο ελληνικό κράτος και τα εγκλήματά του.

Antifa negative

Πάντειο 2017. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα προδότες.